

[Aage Frandsen.]

skal have en fredelig verden, så kan vi alle sammen være med, men når der skal tages konkret stilling til det og det koster kroner og øre, så kniber det i høj grad.

Derfor er jeg ikke klar over, om der ved forslaget her er tale om, at man vil ligestille ved at sætte nogle op, eller der er tale om, at man vil ligestille ved at sætte nogle ned.

Skulle man vurdere fremskridtspartiets adfærd herinde i folketinget, tyder det stærkt på, at ligestillingen skal ske på den måde, at man fratager en række funktionærgrupper en række af deres rettigheder. Vi har i hvert fald ikke set antydning af ønske om, at arbejderne skal have ligestilling med funktionærerne, f. eks. når det gælder fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste eller for sygdom.

Og så endelig til allersidst. Man siger i bemærkningerne, at disse forskelle mellem funktionærgrupper og arbejdergrupper er en af de ting, der skaber sociale skel. Ja, det er en af de mindre ting, der skaber sociale skel. De afgørende ting, der skaber sociale skel, er nogle helt andre. Det er spørgsmålet om, hvem der ejer produktionsmidlerne, hvem der køber arbejdskraften, og hvem der sælger arbejdskraften.

Dér er der virkelig tale om sociale skel. Der er selvfølgelig også tale om skel, når det drejer sig om de forskellige lønmodtagergrupper, men mit indtryk er altså, at fremskridtspartiet ønsker at hæfte sig ved nogle små ting på overfladen uden at gå i dybden netop i et forsøg på at aflede opmærksomheden fra de faktiske forhold. Det bliver til, at nu skal alle lønmodtagere være ens, og så glemmer vi i øvrigt, hvordan forholdene er omkring os. Når man så endelig skal tage konkret stilling, er man ikke med.

Bracher (KrF):

Det er besnærende at sige, at der må være ensartede lovregler for alle lønmodtageres ansættelsesforhold, men de meget forskellige vilkår, der findes på arbejdsmarkedet, gør, at det må blive en meget kompliceret sag.

I de forskellige overenskomster er der efterhånden indbygget bestemmelser, som peger hen mod en ensartethed på de områder, som nævnes i forslaget.

Ministeren pegede på, at det er en ønskelig udvikling at nå længere frem ad denne vej, og det er vi enige om. Vi vil gerne være med til at gå videre ad denne vej. Vi afviser altså ikke forslagets substans, men kan ikke gå ind for en folketingsbeslutning om sagen.

Kaj Hansen (DKP):

Det undrer mig faktisk, at en del af ordførerne tilsyneladende ved så meget om dette 4 linjers forslag, der ser ud, som om det er rystet ud af ærmet, uden at man virkelig kan se, hvad hensigten med forslaget er. Det eneste, der står, er, at der skal være ensartede lovregler for alle lønmodtageres ansættelsesforhold. Det vil vi da ikke skrive under på. For hvad er det for lovregler, det drejer sig om? Det fremgår overhovedet ikke af forslaget. Hvad er det, der skjuler sig bag dette forslag? Hvordan skal disse ensartede regler fremkomme? Betyder det, at der er nogle, der skal have deres ansættelsesforhold forringet? Eller skal man hæve dem med de dårligste ansættelsesforhold op til dem, der har væsentlig bedre ansættelsesforhold? Jeg synes, det havde været rimeligt, om forslagsstilleren bare antydningvis havde redegjort for, hvad hensigten med forslaget var.

Jeg blev også lidt mærkelig til mode, efterhånden som denne debat skred frem her, ved den vældige kærlighed, man nu har til de lønmodtagere, som ikke har de samme vilkår som funktionærer. Det er dog alligevel fantastisk. Man har adskillige gange her i folketinget behandlet ganske konkrete forslag som fuld dækning for arbejdsløshed, fuld dækning under sygdom, men hvor var folketinget da henne? Nu hører man nogle flotte ord, og det er, fordi det foreløbig er sådan, at dette forslag ikke koster noget, men lad os så se, når der kommer konkrete forslag på bordet, om der så er lige så stor vilje til at få dem gennemført.